

Het lege bedje

Een dag na de geboorte werd baby Hendrikus bij zijn ouders weggehaald. Die hebben een laag IQ en dús kunnen ze niet goed voor hun baby zorgen. Denken de instanties die daar over gaan. Inderdaad, het gaat nogal eens mis bij verstandelijk gehandicapte ouders. Maar niet alleen bij hen. Het kan op veel manieren misgaan met kinderen. Ik heb vaak medelijden met de kroost van hoogopgeleide ouders met allebei een *topjob*. Met de arme schapen die van hot naar her worden gesleept. Materieel komen ze niets te kort. Eten krijgen ze voldoende, en gezond, en op tijd. Ze zijn schoon en fris en zitten goed in de (merk)kleertjes. Maar voor geluk is meer nodig. Hoe gelukkig is een kind dat vele belangrijke momenten in zijn leventje niet met de ouders beleeft maar met anderen? Want vader en moeder zijn er niet, die zijn aan het werken. Aan hun carrière. Dat is heel belangrijk. Goed leren, studeren en carrière maken. Daar komt het op aan in het leven, denken ze in hun hoogintelligente onnozelheid. Daarom moeten de *kids* (een van de vreselijkse insluipwoorden ooit) ook zo jong mogelijk al leren, in plaats van spelen. Want met spelen kom je er niet, in deze maatschappij. Nee, geleerd moet er worden. En gesport en gemusiceerd en veel bij vriendjes gespeeld. Hoe meer, hoe beter. Want ook met netwerken kun je niet vroeg genoeg beginnen. Zo heb je op je achtste al een behoorlijk volle agenda. Om moe van te worden. Wat een leven, voor een kind. Wat een op hol geslagen toestand, dat hedendaagse ouderschap. Dacht ik toen ik las over de jonge succesvolle advocate met een baby van vijf maanden, die vijftig uur per week werkt en zichzelf ziet als voorbeeld dat het dús kan, kind en carrière combineren. Mens, waarom krijg je dan in vredesnaam kinderen? Die zie je dan toch bijna nooit? En veel erger: zij jou niet. Maar het kan nog krankzinniger. Er zijn plannen voor "kinderhotels" met vierentwintig-uursopvang. Handig als je drukke baan even zoveel eist, dat de kinderen echt te veel zijn. Hoe gelukkig noem je een kind met ouders die hem daar droppen vanwege hun zakelijk belang? Hoe goed hebben kinderen het bij ouders die hen doodmoe laten worden van hun eigen agenda en structureel te weinig tijd voor ze hebben? Ouders die zelf doodmoe zijn wanneer ze eindelijk wel even tijd voor hun kinderen hebben, na lange werkdagen in hun *demanding job*. Voor alle duidelijkheid: ik ben niet voor het traditionele model, van moeder thuis en pa die de kost verdient. Ik vind alleen dat kinderen recht hebben op veel tijd met en aandacht van hun ouders. Het moet voor ouders van kinderen onder de twaalf gewoon not done worden langer dan zes uren per dag te werken. Enige dwang kan ook wel, door de belastingwetgeving zodanig aan te passen dat meer uren werken, niet meer geld oplevert. Als dit voor iedere ouder geldt, de CEO van een groot bedrijf, de straatveger, de succesvolle advocate en de kapster, krijgen we een leuke maatschappelijke verschuiving. Meer mensen aan het werk die nu thuiszitten, meer tijd om te zorgen voor de anderen. Natuurlijk moet er dan wel een aanvullende inkomensvoorziening komen voor laagbetaalde alleenstaanden. Het zou financieel een stap terug betekenen voor gezinnen waar nu twee volle salarissen binnenkomen, maar wat krijgen ze er veel voor terug! Heel veel van wat echt waarde heeft. Ontspanning en geluk, meer tijd met de kinderen. Tijd die nooit meer terugkomt. Net als nu de tijd van de ouders van Hendrikus. Deze dagen, deze weken na de geboorte van hun baby, die niet bij hen mag zijn. Hartverscheurend verdriet van ouders. Eenvoudige ouders voor wie niet de carrière, maar hun kind het middelpunt van hun bestaan is. Het kind dat werd weggehaald. Juist deze simpele mensen, die niet van alles najagen, kunnen zoveel liefde en koestering geven aan kinderen. En tijd, vooral veel tijd.

Knuffeltijd. Gelukstijd. Er zal vast van alles misgaan. Te lang in de poepluier, te laat of niet altijd even gezond eten. Misschien zelfs af en toe een pets als de emoties te hoog oplopen. Zelf opgegroeid in een eenvoudig, warm nest, zou ik het wel weten als ik opnieuw geboren moest worden. Duizend keer liever bij de ouders van baby Hendrikus dan bij een hoogintelligent hoogopgeleid succesvol carrière-stel!

Tjitske Bronkhorst

28 oktober 2008